

Mong Rằng Chúng Ta Không Đến Nỗi Quá Mau Quên

Song Châu

Từ lập quốc đến nay, nước Mỹ có truyền thống là khi hai đảng Cộng Hoà và Dân Chủ vào những năm tranh cử, họ có thể bới móc, bôi xấu, hạ nhau tận lực và tận tình nhưng một khi có kết quả rồi, dù bất cứ bên nào thắng thì phe bên thất cử cũng ngưng mọi tranh chấp, mọi đối nghịch để gọi điện thoại chúc mừng tân Tổng Thống của họ với tinh thần mã thượng. Và dù có bất mãn, có đau vì thua cuộc cỡ nào, họ cũng vẫn ý thức rằng sự an nguy, thịnh vượng và tương lai đất nước của họ phải được đặt trên quyền lợi cá nhân. Vì thế, mọi người tự nguyện chung tay xây dựng và họ tuân theo hiến pháp là đứng sau lưng vị tân Tổng thống, giúp ông lèo lái đất nước. Nước Mỹ trẻ nhưng họ giàu, họ mạnh, họ thịnh vượng là bởi thế, bởi mỗi người dân đều ý thức được rằng họ là một mắt xích trong guồng máy, là viên gạch trong công cuộc xây dựng đời sống và xã hội nên họ cố gắng là những mắt xích không hoen rỉ, là những viên gạch tốt.

Than ơi, tất cả những truyền thống tốt đẹp ấy tiếp nối từ nhiều thời TT nhưng rất tiếc đã chấm dứt sau nhiệm kỳ của TT Obama! Sau 8 năm lãnh đạo, TT Obama đã làm những gì để ngày nay, nước Mỹ bị phân hóa sâu xa, đạo đức bị mai một, để một bộ phận dân chúng Hoa Kỳ đã coi thường sự lựa chọn của đại đa số, tiếp tục làm loạn xã hội ở nhiều tiểu bang và nhiều thành phố, mục đích chống lại vị tân TT dân cử, chà đạp lên hiến pháp, luật pháp và truyền thống tốt đẹp của đất nước Hoa Kỳ?

Người Mỹ gốc VN chúng ta, những ai chưa kịp suy nghĩ chín chắn, nặng cảm tính đảng này đảng nọ mà góp thêm tay làm loạn với những người thiếu trách nhiệm, góp thêm lời phá hoại, gây thêm khó khăn cho công việc điều hành đất nước, viết những bản tin xuyên tạc, những bình luận thiên kiến, hay chuyển tiếp hàng loạt tin thất thiệt, bịa đặt, có khi nội dung thật ngây ngô, không rõ nguồn gốc để làm hoang mang quần chúng thì xin vì lương tâm, vì lẽ phải, vì sự an ninh của xã hội, vì đạo đức con người và nhất là vì tương lai con cháu của chính chúng ta mà ngưng ngay lại. Quý vị đừng quên rằng nước Mỹ suy yếu hay hưng thịnh, an toàn hay nguy hiểm là do sự góp tay

của quý vị vào công cuộc phá hoại hay xây dựng. Con cháu chúng ta sẽ thừa hưởng tất cả những hậu quả hay kết quả mà chúng ta đã làm, đang làm và sẽ làm. "Ăn cây nào, rào cây nấy" thì cây mới tú mụ, mới có trái lâu dài cho chúng ta và con cháu của chúng ta.

Năm 1975 Việt Nam của chúng ta đã bị CSVN chiếm đoạt, người dân bị trừ dập, lừa mị, phản bội, tù đày, nhà cửa tài sản bị tịch thu. Chúng ta sợ và ghét CS, không thích sống và không thể sống với họ được và chúng ta vượt biên. Các nước tự do vì lòng nhân đạo đã cứu vớt và cưu mang chúng ta. Mấy chục năm trôi, chúng ta và con cháu chúng ta đã chịu ơn và gắn bó với đất nước mới. Không kể thế hệ thứ hai và thứ ba, chúng ta, thế hệ thứ nhất, nhiều người sống ở nước định cư nhiều năm hơn đã sống tại quê mình. Như thế, ngoài chuyện ân nghĩa ra, ở đâu quen đấy, lẽ tự nhiên, tình cảm của chúng ta với nước Mỹ cũng lớn lên theo.

Nhớ lại mà xem, ngày 11 tháng 9 năm 2001 nước Mỹ bị nhóm Hồi giáo Al-Qaeda cướp máy bay khủng bố, toàn quốc tang thương như thế nào. Lúc ấy, nhân dân Mỹ và cả chúng ta, những người tỵ nạn VN chịu ơn nước Mỹ, nhiều người đã đau đớn lắm khi thấy hai tòa tháp World Trade Center ở New York tan thành tro bụi với 2996 người chết và hơn 6000 người bị thương. Tòa nhà Pentagon, bộ quốc phòng ở Washington, D.C. cũng bị không tặc làm sập với 125 người chết. Chiếc máy bay thứ tư bị không tặc cướp nhưng bị hành khách chống trả quyết liệt và đã rơi ở cánh đồng Stonycreek gần Shanksville, PA, đem theo một số người hùng cảm tử vì yêu nước. Tang tóc đau thương đã phủ trùm lên nước Mỹ từ đó và là một ám ảnh sợ hãi, xót xa của lương tâm nhân loại trong khi cùng lúc, những tiếng cười ác độc tự mãn của những con thú người vang lên từ bóng tối, trong đó có CSVN.

Hẳn nhiên, chúng ta, nếu là những người có lương tâm, đạo đức, không ai muốn một ngày 11/9 nào nữa xảy ra tại bất cứ đâu, nhất là tại Hoa Kỳ. Tại Đức, tại Pháp, những năm mới đây, đau thương chết chóc đã xảy ra cho dân chúng, hao tổn tiền công quỹ và khó khăn cho chính quyền vì khủng bố, vì nhóm người Hồi giáo họ cho vào tỵ nạn đã không tôn trọng luật lệ, truyền thống của nước sở tại mà tràn ra đường phố, đốt phá, làm loạn, đánh nhau với cảnh sát, đánh đàn ông và hiếp giết phụ nữ của nước này (điển hình là vụ cô sinh viên y khoa Maria Ladenburger 19 tuổi ở Đức.) Thế thì tại Mỹ, việc ông Trump làm là TẠM THỜI NGỪNG NHẬP CẢNH những người tỵ nạn trong 90 ngày để chính quyền mới của ông có đủ thời gian phân định, duyệt xét, bảo đảm cho nền an ninh quốc gia và cho nhân dân Mỹ thì có gì sai? Và không sai thì tại sao một số người lại biểu tình chống lại lệnh này? Có phải đại đa số dân chúng đã bầu ông, đặt vào tay ông bốn phần và trọng trách của một người lãnh đạo? Có ai nhìn kỹ và tự hỏi xem những người biểu tình chống ông bất kể điều gì ông làm hay ông nói là ai, đằng sau họ có bàn tay và thế lực nào? Nếu có ai đặt ra những câu hỏi rất thông thường là: Những người biểu tình này có yêu nước Mỹ không? Họ có muốn nhân dân Mỹ và nước Mỹ được bình yên không? Câu trả lời chắc chắn là KHÔNG. Vì sao? Vì nếu

muốn, họ đã không xuyên tạc sự thật, không biểu tình chống lại lệnh tạm ngưng nhập cảnh với mục đích duy nhất là giữ an ninh cho nhân dân Mỹ và cho nước Mỹ khi những tin khủng bố và làm loạn của những người nhập cư tại Pháp và Đức nhan nhản xảy ra và được loan báo trên báo chí và truyền hình.

Nếu thấy điều họ làm là sai thì chúng ta, những người VN tỵ nạn CS tại Mỹ, đã trải qua những khổ đau, mất mát, những lừa mị, gian manh của VC lại càng không nên a dua với những người phá hoại này và làm như họ mà gây tổn thương cho nước Mỹ, quê hương thứ hai của chúng ta.

Nước VN yêu dấu của chúng ta đã mất. Chúng ta di cư đến đây và Hoa Kỳ đã dang tay ôm lấy chúng ta. Ở đây, những giấc mơ làm người của ta, của con cháu chúng ta đã thành, đang thành và sẽ thành. Chúng ta phải có bổn phận gìn giữ và bảo vệ đất nước này nếu chúng ta không muốn mất đi những thành quả mà chúng ta và con cháu chúng ta đã, đang và sẽ gặt hái. Một VN, một tương lai của nòi giống đã bị tan nát bởi sự phá hoại của những kẻ không tim, không óc, tàn ác, vô nhân tính và vì tư lợi hay ngu muội, chúng ta đã vì những kẻ ác ấy mà phải bỏ nước mà đi. Mới hơn bốn mươi năm, vết thương trên quê hương Việt Nam của chúng ta vẫn còn đang tươm máu và vết thương của những nạn nhân CSVN, là chúng ta, trong lòng nhiều người vẫn còn mới lắm, chưa lành. Mong rằng chúng ta dù đã lớn tuổi nhưng không đến nỗi mau quên để đừng tiếp tay làm cho Hoa Kỳ thành nơi nảy nở sinh sôi những loại ký sinh trùng độc hại như nửa thế kỷ trước tại nước VN yêu quý của chúng ta.

Song Châu

Nguồn: Internet E-mail by sc chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, February 10, 2017
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐIND, QLVNCH*